

Arrest

nr. 231 949 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland in de vorm van de vluchtelingenstatus. Verzoekers betwisten dit niet.

3. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de internationale bescherming genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. In de bestreden beslissingen wordt als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst haalde u aan dat jullie als erkende vluchtelingen geen hulp (geen financiële steun, onderdak of

taallessen) kregen van de Griekse autoriteiten om te integreren in de maatschappij (CGVS I, p. 4, p. 5, p. 12 en p. 19). Wat betreft de levensomstandigheden voor vluchtelingen in Griekenland, kan allereerst worden gewezen op het feit dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel verschilt van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie specifieke

bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er een verblijfsrecht en ook diverse rechten en voordelen op gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden aan uw status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie kan verschillen, tast deze vaststelling niet aan. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit is ook het geval voor personen die internationale bescherming genieten in de Europese Unie. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie inzake de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij die rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er is evenmin sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Griekenland de vluchtelingenstatus gekregen. Deze lidstaat van de Europese Unie is als zodanig gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken. Bovendien is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de EU, enkele gebreken kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u met behulp van een kerk huisvesting had, dat zowel u als uw echtgenote werk hadden, jullie toegang hadden tot de gezondheidszorg en dat uw kind naar school ging (CGVS I, p. 4-5 en p. 9). Dat de Griekse overheid geen geld geeft om naar de universiteit te kunnen gaan, dat jullie Iraanse diploma's niet gevalideerd konden worden en er geen inburgeringscursussen of gevorderde taalcursussen voorhanden waren (CGVS II, p. 4-6), is geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de bedreigingen ten gevolge van verschillende regime-kritische activiteiten van u en uw echtgenote tijdens jullie verblijf in Griekenland en meer specifiek in verband met de protestantse kerk in Athene, moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij een terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen – op de Griekse autoriteiten.

U beweerde niet te kunnen rekenen op de bescherming van de politie voor uw problemen. Voor de dreigtelefoontjes ging u na het derde telefoontje eerst langs bij de politie waar u te horen kreeg dat u hiervoor naar de asielinstantie moest gaan aangezien het niet om een acuut geval ging zoals diefstal, geweld of stalking en dat u bij de asielinstantie best vraagt om van adres te veranderen (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 7). Aangekomen bij de asielinstantie werd u opnieuw verwezen naar de politie en naar de hulporganisaties voor uw zaak. Vervolgens ging u te rade bij Caritas, Praxis en een advocaat van GCR. Deze hulporganisaties gaven u de raad om hiervoor naar de politie te stappen, of zelf met behulp van een eigen gefinancierde advocaat klacht in te dienen bij een rechtbank. Omdat u van het kastje naar de muur werd gestuurd, bent u niet meer naar de politie teruggegaan. U hebt echter nagelaten de politie nog verder in te lichten eens de dreigtelefoontjes serieuzer werden. Ook later, na uw terugkomst uit Belfast, bent u niet meer naar de politie gestapt voor de herbegonnen dreigtelefoons omdat ze u naar eigen zeggen voordien niet hadden geholpen en niks voor u zouden doen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 8-9 en p. 11). Dat één politieambtenaar u naar een andere dienst verwijst en geen notities neemt van uw verklaringen (CGVS I, p. 15), kan op zich niet worden beschouwd als een onwil vanwege de gehele Griekse autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u slechts één keer naar de politie ging voor het incident met uw dochter. Het feit dat een politieambtenaar naar aanleiding van het incident met uw dochter vroeg om uw dochter zelf mee te brengen naar de politie voor verklaringen en dat het niet mogelijk was voor de politie om naar jullie huis te komen om haar verklaringen te noteren, kan op zich niet als een teken van absolute onwil worden gezien (CGVS I, p. 17-18 en CGVS II, p. 9-10). Hoewel u dit insinueerde in uw verklaringen, blijkt uit niks dat de politieagent uit racistische motieven niet naar uw huis wilde gaan (CGVS I, p. 18). U hebt bovendien zelf geen moeite meer gedaan om terug te gaan naar de politie om uit te leggen dat uw dochter niet naar hun kantoor wilde komen (CGVS I, p. 17). Uw uitleg om geen verdere pogingen meer te doen om naar de politie te gaan, kan niet worden aanvaard. Enerzijds verklaarde u dat er toch niks speciaals zou gebeuren zelfs als was uw dochter naar de politie meegekomen omdat het leven van een vluchteling niks waard is voor de politie (CGVS I, p. 17). Anderzijds verklaarde u ontmoedigd te zijn geraakt en dat u in het geval van een klacht geen garantie had op een onmiddellijke oplossing van het probleem (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 10). Dit zijn loutere veronderstellingen en geenszins afdoende redenen om uw nalaten te verantwoorden. Voor wat betreft uw verklaring dat het lang duurt vooraleer een klacht bij de rechtbank zou terechtkomen en dat er ook kosten verbonden zijn aan een gerechtelijke procedure waardoor u zich luidop afvraagt hoe u zich dan tegen uw belagers kan beschermen (CGVS I, p. 18), kan worden opgemerkt dat een tijdrovend

onderzoek of het niet onmiddellijk kunnen optreden tegen belagers elementen zijn die op zich evenmin wijzen op een onwil om hulp of bescherming te bieden. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis

Voor uw nalaten om verdere pogingen te ondernemen, baseert u zich voorts op bepaald gedrag van politieagenten in het algemeen. U verklaarde in dit verband dat uit het gezicht en gedrag van de politie af te leiden valt dat ze racistisch zijn waardoor vluchtelingen schrik hebben om nog hulp te vragen bij de politie (CGVS I, p. 15 en p. 17-18). Verder gevraagd wat u bedoelt met het vertoonde gedrag van de politie, stelt u dat u in Griekenland als vluchteling geen rechten had (CGVS I, p. 18). In uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal voegde u hierover nog toe dat u zelf hebt gezien dat agenten zich agressief gedragen tegen vluchtelingen en de mensen zo schrik aanjagen (CGVS II, p. 11-12). Bovenstaande observaties van uwentwege over de houding van Griekse politieagenten in bepaalde situaties, zijn echter allerminst afdoende om zonder meer a priori te besluiten dat de politie in uw persoonlijk geval geen hulp meer zou geboden hebben indien u zelf nog verdere stappen zou ondernomen hebben (CGVS I, p. 17). Voor uw bewering dat u als vluchteling geen rechten hebt, kan nogmaals worden gewezen op uw statuut van vluchteling en de hieraan verbonden rechten en voordelen. Hoewel u ontevreden was over de houding van de politie, kan voorts worden opgemerkt dat u ook geen klacht indiende tegen de politie (CGVS II, p. 11 en p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zijn er weliswaar mogelijkheden om naar aanleiding van problemen met de politie klacht in te dienen, onder meer bij de ombudsman. Voorts kan opnieuw worden gewezen op uw rechten als vluchteling en het feit dat Griekenland als EU-lidstaat een rechtsstaat is die de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden heeft onderschreven.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/ of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor u de enige overgebleven uitweg was.

(...)

Verder vermeldde u de medische problemen van uw echtgenote (CGVS I, p. 10). Vooreerst blijkt uit jullie verklaringen dat jullie de mogelijkheid hadden om in Griekenland medische verzorging te krijgen. Medische redenen op zich of het feit dat de kwaliteit van medische zorgverlening verschillend is van land tot land, zijn motieven die geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming (CGVS I, p. 18; CGVS echtgenote, p. 7)."

Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal en het verwijzen naar de algemene levensomstandigheden in Griekenland. Dient in herinnering te worden gebracht dat landeninformatie op zich niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, als internationaal beschermd, in een situatie van extreme materiële armoede zullen terechtkomen die hen niet in staat stelt in hun meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en zij in een situatie zullen terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers brengen geen elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en zij er in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of

vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande tonen verzoekers niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Evenmin hebben verzoekers op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij geen afdoende beroep kunnen doen op de nationale hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 oktober 2019, leggen verzoekende partijen een aanvullende nota neer met een attest waaruit blijkt dat verzoekster psychologische problemen kent en begeleid wordt. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij reeds eerder verschillende medische attesten indienden waaruit blijkt dat verzoekster aan multiple sclerose lijdt en daarvoor in behandeling is in België. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij als familie om die reden een zeer kwetsbaar profiel hebben waarmee niet afdoende rekening werd gehouden door het Commissariaat-generaal bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. Voorts wijzen zij op het incident waarvan hun dochter slachtoffer was. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat dit niet correct werd geanalyseerd. Zij vullen aan dat zij geen klacht indienden, maar het wel hadden gemeld aan de politie. Verzoekende partijen benadrukken dat hun dochter zwaar getraumatiseerd is door de agressie waar zij slachtoffer van was. Verzoekende partijen verwijzen naar de objectieve informatie en stellen dat daaruit dient afgeleid te worden dat zij geen effectieve bescherming kunnen krijgen.

4.2. Uit de door verzoekende partijen recent bijgebrachte documenten, met name enerzijds medische attesten van 11 oktober 2019 die zij op 10 december 2019 aan de Raad overmaakten en anderzijds het attest van een psychologe van 9 december 2019 dat zij ter terechtzitting van 13 december 2019 neerlegden, blijkt dat verzoekster B.S. met medische en psychische problemen te kampen heeft.

Uit de bijgebrachte medische stukken van 11 oktober 2019 van dokter C.D. blijkt dat verzoekster aan relapsing-remitting Multiple Sclerose (RR-MS) lijdt en dat dit een verdere medische opvolging behoeft. Daarnaast wordt in het psychologisch attest melding gemaakt van een depressie in haren hoofde.

Uit de informatie eerder in het verzoekschrift aangehaald blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerlei belemmeringen met betrekking tot o.a. de toegang tot gezondheidszorg. De situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, dat een moeilijke tijd doormaakt, is allesbehalve rooskleurig. Zo verloopt onder meer de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen er niet steeds vlekkeloos.

Gelet op het voorgaande en inzonderheid de vaststelling dat verzoekster een kwetsbaar persoon is met een ernstige medische problematiek, zoals blijkt uit de bijgebrachte medische documenten, en het feit dat dit een verder medische opvolging en onderzoek behoeft, dient *in casu* te worden nagegaan in welke mate de behandeling in Griekenland kan worden verdergezet.

De Raad wijzigt derhalve zijn standpunt van de beschikking. De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2019 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS